

Slingerbeek tusschen Stemerdink- en Huitinkbrug.

Een mooi en merkwaardig hoekje van ons Land

Waar brengt men 't liefst zijn vrije dagen door? Waar vindt men de aangenaamste ontspanning? 't Is daar, waar men rustig genieten kan van natuurschoon, van landelijke stilte, van bloemengeur en vogelzang. 't Is daar, waar men droomend in de schaduw der bosschen kan liggen kijken naar 't dartele spel der zonnestralen in de boomkruinen, waar men luisteren mag naar 't zachte gelispel van den wind in de struiken, waar men boven de gouden korenvelden en de groene weilanden aan den blauwen hemelkoepel de blinkend witte stapelwolken ziet drijven.

In den zomertijd, als men voor eenige weken de zorgen en de drukke bezigheden van zich zet, als men zich niet wil inspannen, maar den geest de rust en de afleiding wil gunnen die hem geheel verfrisschen en vernieuwen zullen, — dan verlaat men gaarne de stad en trekt naar 't zeestrand of naar de dorpjes op de Veluwe, of naar Zuidlimburgs heuvelen, of naar Twente, of naar de Graafschap.

Naar de Graafschap, naar den Achterhoek, die geen achterhoek is. Het gedeelte van de provincie Gelderland, dat zich uitstrekt tusschen de rijksgrens, den Rijn, den IJsel en de Schipbeek, is langen tijd al een toeristenoord geweest. Verscheiden dorpen trokken jaarlijks hun pensiongasten weer tot zich. Maar, in den jongsten tijd is er een merkbare toename van 't vreemdelingenverkeer gekomen. En nu schijnt eindelijk ook Winterswijk eens wat meer bekend te worden.

Winterswijk.

Winterswijk ligt daar als in een vergeten hoekje, als weggeduwd, als afgestooten van 't overige deel van Nederland. De gemeente was ook werkelijk, eeuwen lang, door moerassen en heidevelden afgesloten en vormde als het ware een wereldje op zichzelf. Maar sedert het dorp door goede verkeerswegen met het centrum van 't vaderland en met een kolen- en ijzerdistrict in 't buitenland in gemeenschap was gebracht, sedert het een belangrijk spoorwegmiddelpunt was, ontwikkelde Winterswijk zich tot een bloeiend, nijver dorp. „Klein Twente" wordt het soms genoemd.

Doch spoorweggeraas en fabrieksrook lokken den toerist niet aan. Stratendrukte, wagengerammel en menschengeloop kunnen den natuurvriend niet bekoren. Menigeen verkiest als vacantieoord een stil, landelijk gehucht boven een bloeiende plaats, die al zoo'n beetje op een stad gaat gelijken. — Wat nu eigenlijk de oorzaak is, weten we niet, maar 't is een feit, dat Winterswijk tot aan den jongsten tijd zeer weinig door natuurvrienden bezocht werd, terwijl het juist zoo'n schat van alles, waarin de natuurvriend belang stelt, bevatte.

Het dorp Winterswijk heeft voor den vreemdeling weinig aantrekkelijks, maar de omstreken zijn buitengewoon mooi en merkwaardig. Telkens hoorden we van toeristen, die bij toeval die omstreken eens doorkruist hadden: „We hadden nooit kunnen denken, dat het hier zóó mooi kon zijn."

Het gaat niet aan hier alle buurtschappen te beschrijven; we zouden te veel ruimte noodig hebben. We moeten dus een keuze doen.

Die keuze valt ons moeielijk. Want het Woold met zijn scholtengoederen, met zijn bosschen, met zijn dikken eik en, met zijn grooten kei, met zijn mooie nieuwe grintwegen — want Miste en Corle met hun landelijkheid, met hun esschen en boschjes en moerassen, hun lanen en populieren-rijen, — want Meddo met zijn voormalige havezaten, met zijn venen en heiden, — want Huppel en Hennel en Ratum — alle buurten hebben zoo hun eigen schoonheid. We denken aan de hakhoutheggen met de bloeiende vogelkers in Mei, aan de gouden praal van de bremstruiken, aan de lelietjes van dalen en aan de meidoorns, aan de lijsters en de nachtegalen — en we denken aan zoo veel mooie bloemen en aardige vogels, aan de stilte in de dennenbosschen en aan de beekjes die 't loofhout spiegelen — de keuze valt moeielijk. —

Willen we dan eerst maar eens een tochtje door Brinkheurne en Kotten maken? Deze buurtschappen liggen Oostelijk van Winterswijk, tusschen het dorp en de rijksgrens. De Slingerbeek kronkelt er door-

Bij Schurink in Kotten.

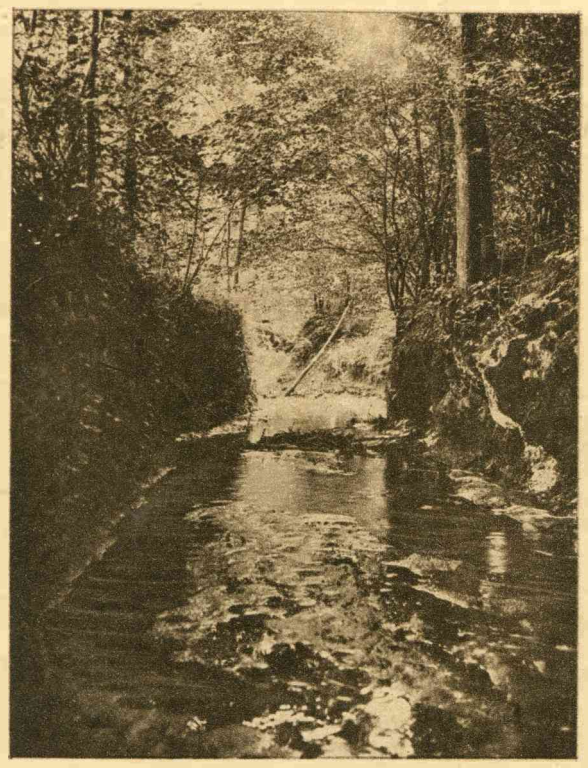

Bij Oosink in Kotten.

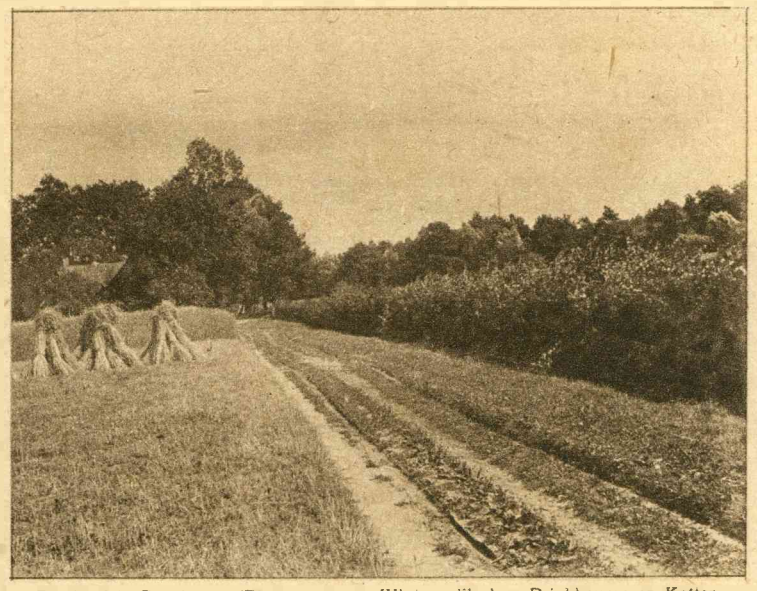
heen. Ze beschrijft honderden bochten, vormt lussen en achten, graaft hier en daar den hoogen oever uit, speelt met de wilde planten, die tot haar overbuigen, en kabbelt en babbelt immer voort. Bijna overal is haar dal zeer boschrijk. Vooral eiken zijn het, die hier groeien. Onder die eiken staan de hazelaars en de haagbeuken, de berken en de elzen, het sporkenhout en de wegedoorns, de sleedoorns en de braamstruiken. De kamperfoelie rankt om de stammen, ontplooit in den zomer haar goudgele bloemen en zendt haar heerlijke geuren uit. Op de hoogste, zandige gedeelten hebben dennen, brem en heide het terrein ingenomen. In de schaduw van struiken en boomen tieren een onnoemelijk aantal kruiden, de valeriaan en het hondsviooltje, het lelietje van dalen, het tweebladig dalkruid en de salomonszegel, het wintergroen en de hengel, veronica's en smeerwortels, anemonen en primula's, — neen, het gaat niet ze alle te vermelden. Varenveeren hebben op enkele plekken alle andere planten verdrongen; we treffen o.a. ook de beukvaren aan.

Dat boschrijke Slingerbeekdal is een paradijs voor de vogels. In de lente schalt er van de ochtendschemering tot in den avondstond een honderdstemmig vogelconcert. En 's nachts zingen er dan overal de nachtegalen, bij tientallen tegelijk. Lijsters, wielewalen, duiven, zwartkopjes — ook alle vogels kunnen we niet noemen.

Het spreekt wel vanzelf, dat ook de insectenwereld er rijk vertegenwoordigd is. Konijntjes graven er hun gangen en de otters maken er jacht op visschen. De ijsvogel bouwt in een holte van den oever zijn nest en de groote gele kwikstaart nestelt er bij een der bruggen. De ortolaan zingt in de toppen

De Kottensche beek.

Broekerd in Dorpbuurt. (Binnenweg van Winterswijk door Brinkheurne en Kotten naar Duitschland).

De Kottensche beek.